

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՄԱՆՐԱՊԱՏՈՒՄ

1. — Երկուուրիս. — Հայոց Գիրք և Գրչութիւն գրքի (Տպ. 1973) 99րդ էջին ստորագրելով թիւ 14 ծանօթութեան մէջ գրուած է. «Արամազդը կոսակածել է, թէ հայրը կարող է ունենալ երկրորդ որդի ... ուստի նա սպանում է իր երկվորյակին և զգում ծովը»: Այս խօսքի երկրորդ մասին բնագիրն է, «... Եւ կորեաց զերկուորիս նորա և ընկէց ի ծով»: Այսինքն՝ կորեց անոր երկուորիքը (ամորձիքը) և ծովը ձգեց:

2. — Թվական. — Նոյն գրքի 163րդ էջին վրայ կը տեսնուին չորս տողեր, առնուած Երուսաղէմի թիւ 145 ձեռագրէն: Այնտեղ գործածուած «ճգնական» բառին

մէջ զգալունադրուած թվականն մը մատնանշուած է, «1516», որին գումարելով զուարթնոցը, որը հաւասար է 6իւ, ձեռք բերուած է 1522 թուականը: Սա աւելորդ յոգնութիւն է և սխալ հաշիւ: Յիշատակարանը կ'ըսէ. «Արդ գրեցաւ ... Գիրքս այս ի թուականիս հայկազուն տումարիս Ութ հարիւր և եօթներորդի», որ հաւասար է 1358ի: Զեռագրիս մէջ կան նաեւ յեանագոյն յիշատակագրութիւններ ՌՂԱ և ՌՃԳ թուականներով, բայց ոչ 1522:

3. — Ղասարճի. — Սերաստիոյ Պատմութեան (Տպ. 1974) վերջին էջերուն մէջ կը գտնուի «Արհեստների օտար անվանումների Բառարան» մը, ուր «Ղասարճի» բառը կը տեսնուի հարցանիշով մը: Ղասարճի, Գասարճի, կը նշանակէ կտաւ ճերմկցնող: Անթէպի մէջ յայտնի էր աղբիւր մը «Ղասարճի բունարը» անունով, որուն եղբքը թափիչները փայտով կը ձեւէին իրենց կտաւները մինչև որ լաւ ճերմկնային: Այդ արհեստը չափ հին է

Ս. ՍՏԵՓԱՆՈՍԻՆ

Քեզի կու գամ, ով մեծ սուրբ, ընծայուելու կաթոգին,
Դուն որ կեանքդ զոն բերիք մեր մեղեքուն համար բիւր,
Քեզ կը բերեմ խունկ, աղօթք, հոգիս նոյնպէս սիրառաս,
Պսակագիր անունիդ, ով հաւատքի նահապետ:

Զրհասկցան քեզ մարդիկ այն օրերուն ապերախս,
Զրհասկցան գործն այն մեծ, որուն համար դուն եկար.
Այսօր նոյնիսկ կան մարդիկ, որոնք քեզի չեն ճանցնար.
Բայց կը ներես դուն անոնց անգիտութեան չարասանը:

Դուն դարեւորդ կը մնաս հոգիներուն մէջ պայծառ,
Ասող մը ինչպէս մատակարար, մինչև հասնի օրն այն մեծ,
Ուր այս աշխարհն ու երկինք այլեւ զիրար հասկընան:

Դուն, ով մեծ սուրբ, ընդունէ իմ այս տաղս առաջին,
Վկայագիր քու փառքիդ եւ անունիդ պատշէի,
Եկած սիրէս իմ պարման, առհաւատքեան իմ վաղուան:

Պէրուր, 1955

ՆԱԶԱՐԷԹ Պ. ԶԱՓԱՏԱՐԵԱՆ